

Publicerad 2006-08-16 19:20 av harhjärta

något-

du vet; ka-DUNK ka-DUNK i halspulsådern

Träd svischar förbi i världens fart. Om jag tittar rakt ut, ignorerar rörelsen och bara försöker vila ögonen, går det nästan inte att se att det är träd, om jag inte hade vetat om det då alltså.

Jag sitter på ett tåg mot Göteborg. Det är väl egentligen dumt, för jag har aldrig tyckt om den staden. Jag har varit där två gånger; den första trycktes jag ner i nån töntig liten båt som hette Paddan och frös som fan hela tiden, den andra gick jag runt som i någon slags aktiv förlamning men mitt hjärta bara darrade och allt var bara smuts och potentiella gråtattacker i mina ögon.

Och nån av gångerna – jag kan inte minnas vilken – såg jag en skrynkelig liten tant bli nersparkad av en man i klarblå träningsoverall. Jag har drömt mardrömmar om det enda sedan dess.

Men Håkan sjunger ju så fint om sitt Göteborg, kanske är det därför jag åker dit. Och denna gången ska jag hålla utkik efter Prinsessan Eva, hundar som springer runt runt runt, det där gräset som växer i takt med himmeln och så Hurricane Gilbert förstås.

Svisch svosch. Eller nej det låter inte så mycket, men jag vet att om det hade låtit då hade det låtit så. Allt blir en gröt på andra sidan glaset, om man tittar rakt ut. Men om man tittar lite framåt så ser man allt så som det är på riktigt, eller så som hjärnan påstår att det är åtminstone, och då kan man se hur man bit för bit hjärtslag för hjärtslag tar sig fram på rälsen och den här resan man gör; färden flykten ja FLYKTEN för jag vet att det är så att det alltid är så och

det finns någon slags rytm i den.

Men vad spelar rytmen för roll när det inte finns musik?

Jag blinkar hypersnabbt och säkert tvåhundra gånger i rad och jag tänker på mamma. Jag slutar efter en stund eftersom jag alltid får sådana stora klumpar i halsen som man måste gå in på toa och spy upp och spola ner och skrika önskningar om att man aldrig mer vill se dem igen i form av släktingar eller sådana där jävla kloner eller nån sån skit! och

Jag går in på toa och spyr upp dem. Upptäcker att jag har något i ena byxfickan. En kajalpenna. Jag tar upp den och ritar en svart stjärna bakom ena örat, där ingen kan se den. Sen knäcker jag pennan får ont i fingrarna och spolar ner den. Hejdå.

När jag öppnar dörren står där en gubbe utanför och blänger på mig. Hans ansikte är grisrosa, hans slips är ful. Jag ler mot honom lite under mattan sådär men han märker det inte. För honom är jag bara en ungjäväl som varit på toa alldeles för länge, ett irritationsmoment; som myggor!, en satans vägbula.

Tjejen mittemot min plats har somnat och jag försöker sätta mig så tyst som möjligt. Det är underligt ändå. Att man är som ärligast när man sover. Helt omedvetet blottar vi våra svagaste punkter i sömnen, som om vi

vill visa och peka på att vi egentligen är sköra fågelungar och att all styrka vi så förtvivlat gärna vill uppvisa faktiskt bara är fejk. Ärligast i vår svaghet och svagast i vår ärlighet och du kanske inte tror mig men jag har sett folk sova förr. Hon blottar sina handleder sina känsliga blodkärl rytmen i sin puls; den finns i mig också. Jag studerar henne, tänker:

”Du kan se mig genom dina ögonlock. Och du är den enda som kan se vad som finns bakom mitt öra.”

Hon rör på sig, kurar ihop sig lite och jag vet att hon menar Ja.

Jag tittar ut på träden som man inte kan se att de är träd och undrar om nirvana är så underbart som det verkar vara.

Jag blundar och andas lite.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren harhjärta med Poeter.se id #10151 innehar upphovsrätten